

דן החובש

כתבה הלן גספר,
ציירה קורין מלוורן

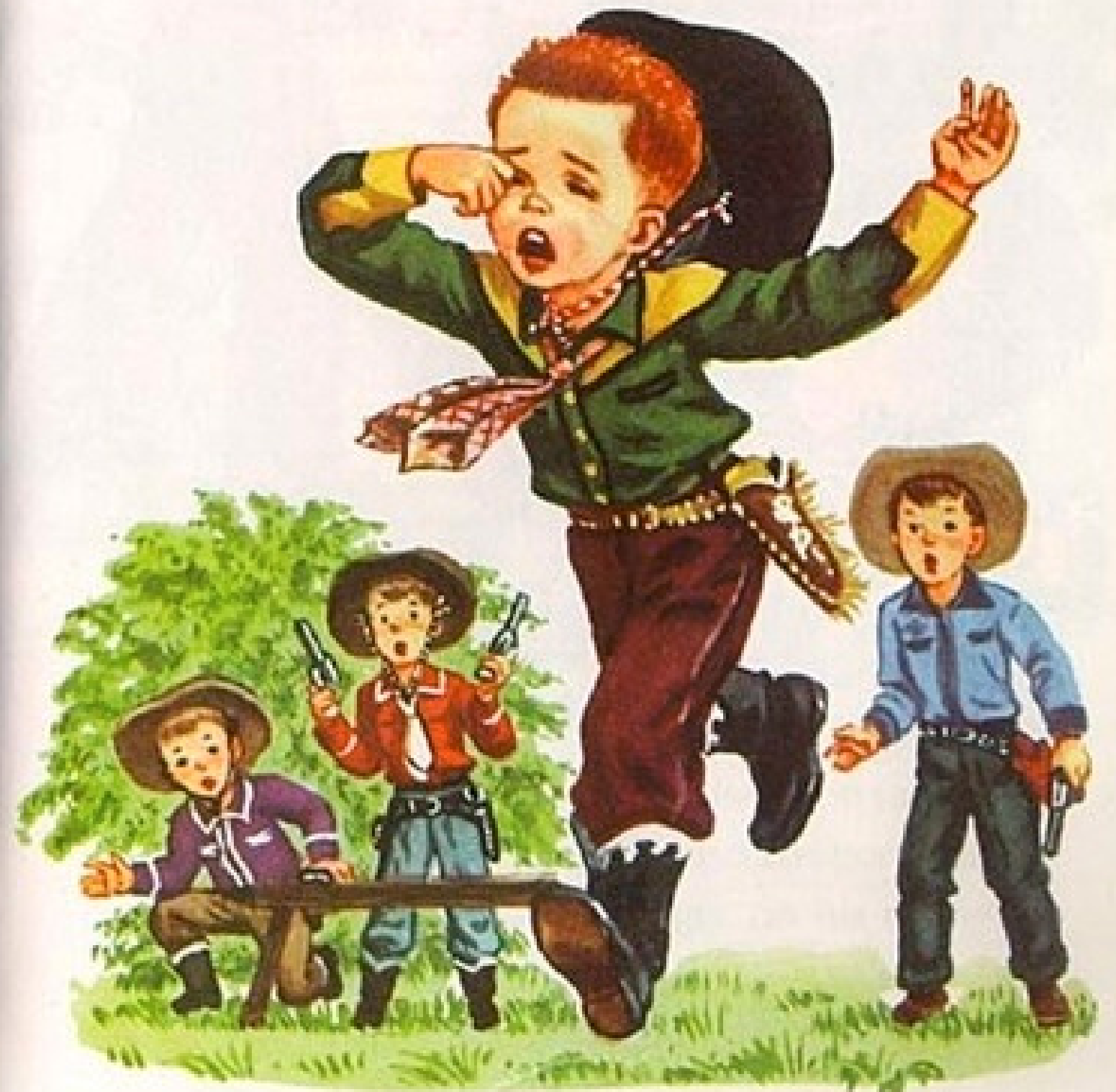

**דן הוא ילד פעיל. תמיד בתנועה. יום אחד,
במשחק בוקרים נפל ושרט את אצבעו באקדח
צעצוע.**

אמא שמחה לראות את דן, אבל בוכה?
בוקר בוכה? לא יתכן.
"זו לא סיבה לבכות" אמרה
כשראתה את השפשוף האדמדם.

ומה עשה הבוקר האמיץ? הוא בכה!
"בו.. בו.." בכה דן. ורץ הביתה לאמא.

דן חזר לחבריו הבוקרים
 וכולם הסתכלו על התחבושת החדשה
 שלו.

"נשטוף את זה במים" אמרה
 "נחבוש ומיד האצבע תהיה כמו חדשה."
 וכך זה נראה באמת.

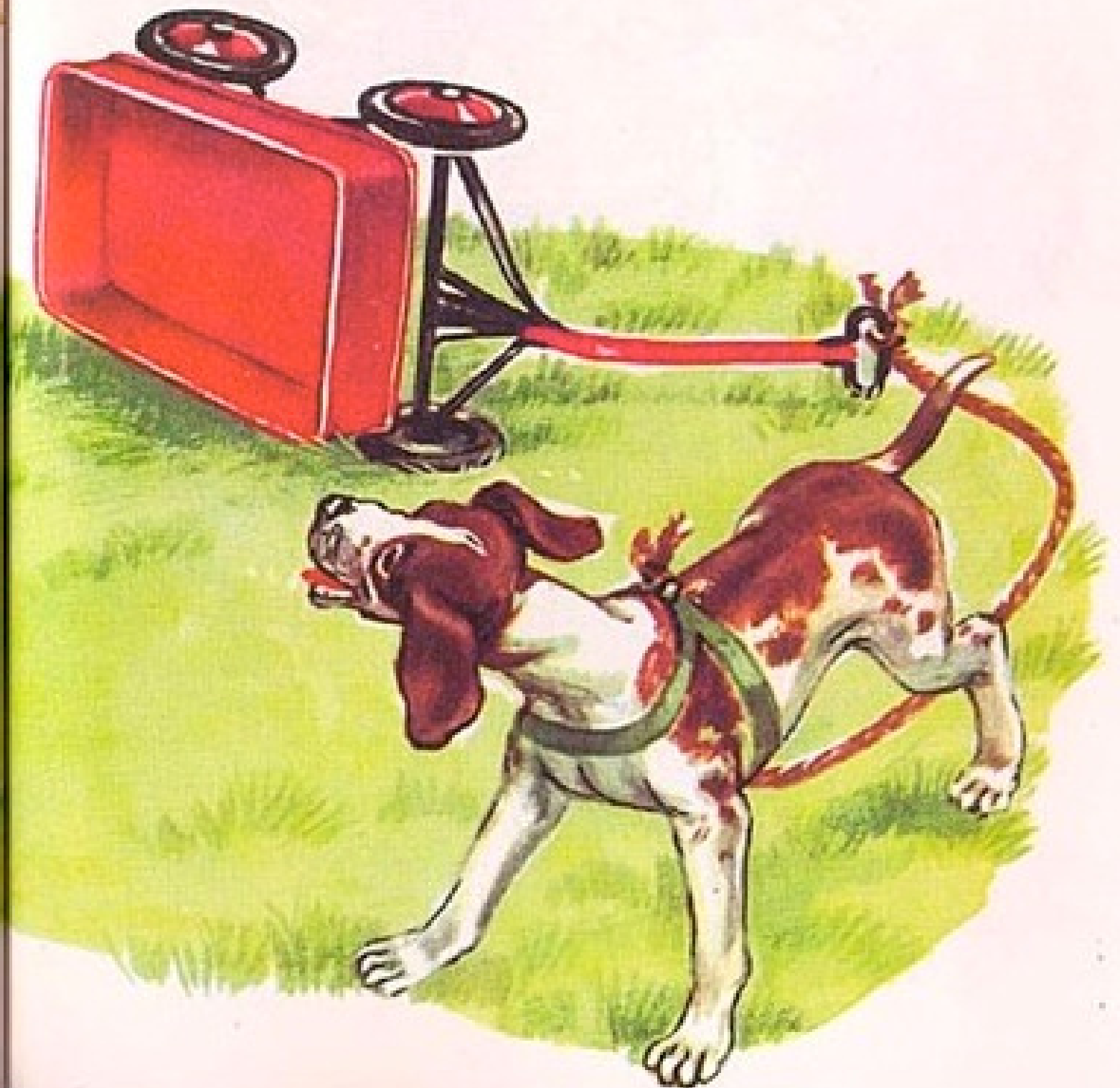

אבל ספוט החליט דווקא אז
לרדוף אחרי חתול.
הוא שכח את הבובה ורץ!

למחרת דן רתם את ספוט הכלב לעגלה,
כדי להסיע את בובתה של דינה, אחותו.

העגלה התהפכה והבובה נפלה ממנה.
דינה התחילה לבכות "הבובה נפצעה!"
כי לבובה הופיעה שריטה על ראשה.

הוא הוביל את דינה הביתה.
את הבובה החזיק בעצמו,
כדי שלא תפגע יותר.

"זו לא סיבה לבכות" אמר לה דן האח
"אני יודע מה לעשות."

בבית אמר "ננקה את הפצע ונחבוש אותו",
וכך גם עשה.

הוא הוציא תחבושת, שם על ראשה של
הבובה, וחיזק אותה שם בגומייה.
והתחבושת החזיקה יפה על ראשה של
הבובה.

**"את רואה" אמר לדינה "הבובה עכשיו כמו חדשה."
"אבל גם אני רוצה תחבושת" אמרה דינה.**

**"נפגעת?" שאל דן.
"אני לא יודעת" אמרה דינה,
כשהיא מחפשת שריטה כלשהי על רגלה.
ובאמת הייתה שם שריטה, קטנטנה,
אבל בכל זאת שריטה.**

דן רחץ וחבש את השריטה של דינה.
"תודה" אמרה אחותו
"רגל שלי כמו חדשה עכשיו."

"האוו" אמר ספוט והושיט את כפו.
"כנראה גם אתה רוצה תחבושת"
צחק דן, ושם אחת על כפו של ספוט.

**"אבא! אני יודע מה לעשות" קרא דן
 "נרחוץ את האצבע ואשים לך תחבושת.
 האצבע שלך תהיה כמו חדשה, או אפילו
 יותר טובה!"**

**למחרת אבא כיסח דשא לפני הבית.
 ופתאום אצבעו נפצעה מסכיני המכסחת!**

אבא הופתע, אבל הלך אחרי דן.
ותוך רגע גם האצבע שלו נחבשה.

"טוב שהיית בסביבה" אמר אבא
"נקרא לך מעתה 'דן-החובש'!"
וכך המשיכו לקרוא לו מאז.

מתוך "ספרי הזהב" (~1930)